

El criollisme impera

written by Jaume Gras i Bartrolí | 3 de gener de 2025

La propaganda més criolla que hem pogut contemplar estupefactes des del sofà de les nostres llars ha estat ideada i pagada per l'Ajuntament de Barcelona que com sabem es troba en mans de la força hegemònica del cinturó industrial, cinturó roig o senzillament al suburbi de la capital des de fa 45 anys. L'anunci emès per la TV autonòmica –la nostra– i repetit per tot arreu –també en els diaris “progres” digitals– va de fusionar i desfigurar identitats. A Catalunya aquesta gent no només té la barra d'aniquilar una tradició cultural com el pessebre amb l'excusa de la laïcitat, sinó que ens fan ballar sevillanes per celebrar Nadal. L'ocurrència en qüestió és una d'aquestes rondalles hispàniques gràcies a les quals la propaganda hispanocèntrica ens ha anat desfigurant i refent la nostra genuïna manera de ser amb l'excusa pueril del tot suma. Recordeu allò de què escriure en castellà és també literatura catalana si es fa des d'una terrassa de les Rambles o des del barri de la Mina de Sant Adrià del Besòs. Ja fa anys que ens atabalen sense descans davant del silenci dels que només tenen l'economia i els diners en el frontispici de la seva acció política i es fan passar com dels “nostres”.

Ara, segons aquesta mirada que tritura identitats, els catalans ballem sevillanes i celebrem *Nochebuena* dalt dels terrats. *Ándale*.

La maquinària assimilacionista criolla no ha parat mai, ni pararà, des que ens van rebatejar com “Ciutadans de Catalunya” per consentiment. Ara som on som. Els catalans som un record i estem en minoria a tot arreu i si ens hem de comportar amb naturalitat ho hem de fer a casa com en èpoques pretèrites per no molestar ni provocar. Mentrestant, les generacions provinents dels anys 60 d'aquest cinturó metropolità tan sobrevalorat s'esplaien i tenen barra lliure per practicar les seves insolències manipuladores.

Que els andalusos acabin ballant sevillanes a dalt del terrat per *Nochebuena* tant em fa i no em molesta. Cadascú ho fa com creu. Abans corria el tòpic que durant aquesta nit es menjaven molts polvorons i es fregava amb molta fricció aquell instrument tan rudimentari que en deien *zambomba*. Ara ja no s'atreveixen a dir-ho.

El que em molesta més és que amb l'ensucrament tan genuí dels nostres enterradors "progressistes" ens vulguin fer passar gat per llebre amb aquesta gota malaia de desconstrucció identitària criolla. Els andalusos, durant la *Nochebuena*, no han menjat mai sopa de galets, ni a Barcelona ni a Sevilla, i molt menys han celebrat les seves particulars tradicions a dalt dels terrats com si es tractés d'una revetlla de Sant Joan que això sí que és genuí de la Catalunya Gran. Amb permís del canvi climàtic, per Nadal fa fred i ningú surt, ni al pati ni al terrat, a sopar, malgrat que ho diguin els creadors de noves identitats Frankenstein. Els catalans no ho hem fet mai. I molt menys al Raval on sembla que transcorre la rondalla perquè, per no quedar, ja no queden ni meridionals hispans.

Aquesta dèria de fusionar-ho tot amb voluntat destructiva sembla molt ridícula, però té els seus efectes en un país crèdul i acomplexat com el nostre on tot queda supeditat sovint al fet que la nostra incomoditat o emprenyamenta no sembli que ens faci ser males persones o intolerants. Està clar que aquesta manipulació ha triomfat si tenim en compte els silencis còmplices regnants, des de fa tants i tants anys, davant infinites intromissions fantasioses similars. És normal que la jovenalla –que ho absorbeix tot mentre sigui *guai*, amorós, sensible i inclusiu– ja hagi integrat aquestes fantasies ocurrents que ens han venut els autonomistes durant els darrers quatre decennis. Massa temps.

Tota la doctrina de substitució no és producte de l'atzar o la maledicència d'un grup reduït de conspiradors. Finalment, també és la conseqüència d'una realitat demogràfica canviant que va començar a prendre cos polític des del primer minut de

la substitució del règim dictatorial. Una realitat que quedava legitimada quan els autonomistes de la casa van considerar que érem bilingües de natural i tant hi feia naps com cols. Fou un dels primers trompe d'oeil culturals que el règim ha acatat com un sol home. Però, no bilingües per resignació o a la força, sinó contents com els primers de la classe, aquesta manera tan genuïna que l'autonomisme catalanista ens vol fer creure que l'obediència anticipada és astúcia, magnanimitat o grandesa.

En fi, tot ha evolucionat cap a on havia d'evolucionar. Ara la Generalitat borbònica atorga medalles de Sant Jordi als Estopa per cantar *flamenku* i per "respectar i estimar" la llengua catalana, tant que ni la parlen per no espatllar-la. Sabeu de què va això, oi?

Ara, també, el president de la Generalitat d'un partit dit "catalanista", el més descaradament pro hispànic de la història recent, ja parla en imperial a la Ciutadella per marcar paquet castellà que no hi ha dubte que és la llengua genuïna i nacional de la majoria dels seus votants i probablement dels de la majoria política a la cambra regional autonomista.

No només això. Aquesta manera de fer s'escampa com un virus. Fins i tot els nous mandataris de l'Orfeó Català es veuen obligats a desdibuixar el concert de Sant Esteve per no desentonar en aquest suïcidi cultural estrafolari i sense precedents amb el pretext de la inclusió multicultural. Temps era temps.

Tot un èxit això del catalanisme postfranquista.